

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Sobczak (przewodniczący)
SSN Przemysław Kalinowski (sprawozdawca)
SSN Zbigniew Puskarski
SSN Barbara Skoczowska
SSN Rafał Malarski

w sprawie **M. S.**

oskarżonego z art. 148 § 1 kk w zw. z art. 197 § 1 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 21 listopada 2012r

zażalenia obrońcy oskarżonego

na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 6 listopada 2012r,

o zastosowaniu tymczasowego aresztowania

postanowił :

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Zażalenie obrońcy oskarżonego M. S. na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2012 r., sygn. akt V KK 220/12, o zastosowaniu tymczasowego aresztowania okazało się oczywiście bezzasadne, a zaprezentowane w nim zarzuty i wnioski nie zasługiwały na uwzględnienie. Wprawdzie, jak trafnie zauważa skarżący, ogólną przesłanką stosowania środków zapobiegawczych jest duże prawdopodobieństwo, że oskarżony popełnił przestępstwo (art. 249 § 1 kpk), ale nie ma żadnych podstaw do tego, aby twierdzić, iż w niniejszej sprawie – na jej

obecnym etapie – ta przesłanka nie występuje. Jak bowiem wynika z wywodów przedstawionych w pisemnych motywach wyroku Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2012 r., zasadniczą przyczyną uchYLENIA rozstrzygnięć sądów obu instancji w tej sprawie było ograniczenie oskarżonego w pełnym korzystaniu z pomocy obrońcy oraz niewystarczające odniesienie się do kwestii możliwości dalszego pogłębienia badań biologicznych. Nic zatem nie wskazuje na to, że dotychczasowy materiał dowodowy, który wszak stał się podstawą wystarczającą do skazania osk. M. S., nie spełniał kryterium uprawdopodobnienia w wysokim stopniu, że jest on sprawcą zarzuconego mu czynu. Żadnego oparcia w realiach sprawy nie znajduje też teza o „zakwestionowaniu przez Sąd Najwyższy prawidłowości przeprowadzenia badań DNA” oraz twierdzenie, że „koronny dowód przyjęty przez Sąd I instancji został podważony”. W rzeczywistości chodzi bowiem dopiero o sprawdzenie, czy dostępna jest metoda indywidualnej identyfikacji sprawcy w oparciu o istniejące jeszcze ślady biologiczne.

Podobnie, nie można było podzielić poglądu o naruszeniu dyspozycji art. 258 § 2 kpk. W tej materii Sąd Najwyższy orzekający w tej sprawie podziela w pełni stanowisko wyrażone w uchwale składu siedmiu sędziów SN z dnia 19 stycznia 2012 r. I KZP 18/11, w której stwierdzono, że: *”Podstawy stosowania tymczasowego aresztowania, określone w art. 258 § 2 kpk, przy spełnieniu przesłanek wskazanych w art. 249 § 1 i art. 257 § 1 kpk i przy braku przesłanek negatywnych określonych w art. 259 § 1 i 2 kpk, stanowią samodzielne przesłanki szczególne stosowania tego środka zapobiegawczego”*. Zatem, to ustawodawca wprowadził szczególny rodzaj domniemania istnienia obawy, że oskarżony, z uwagi na rzeczywiście surową karę realnie grożącą mu w tej konkretnej sprawie, będzie bezprawnie utrudniał postępowanie. Odniesienie okoliczności stanu faktycznego i wydarzeń będących przedmiotem niniejszego procesu do ich prawnej kwalifikacji oraz granic sankcji przewidzianych w ustawie - przekonuje, że ocena surowości kary grożącej osk. M. S. – w wypadku przypisania mu zarzuconego czynu – została trafnie przeprowadzona w zaskarżonym postanowieniu i nie podważono jej w środku odwoławczym. Zarazem, dotychczasowy tryb życia oskarżonego wskazuje, że inne środki zapobiegawcze – w jego wypadku – nie zapewniają prawidłowego przebiegu postępowania sądowego, które będzie toczyło się od początku.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.

